

**HENDEKA CHILIADES
VERGES =, HOI
ERTES HENOS OSPONTAR:
MYTHISTORMA**

Published @ 2017 Trieste Publishing Pty Ltd

ISBN 9780649255290

Hendeka Chiliades Verges =, Hoi Ertes Henos Ospontar: Mythistorma by Guillaume Apollinaire & Perikls Petrakopoulos

Except for use in any review, the reproduction or utilisation of this work in whole or in part in any form by any electronic, mechanical or other means, now known or hereafter invented, including xerography, photocopying and recording, or in any information storage or retrieval system, is forbidden without the permission of the publisher, Trieste Publishing Pty Ltd, PO Box 1576 Collingwood, Victoria 3066 Australia.

All rights reserved.

Edited by Trieste Publishing Pty Ltd.
Cover @ 2017

This book is sold subject to the condition that it shall not, by way of trade or otherwise, be lent, re-sold, hired out, or otherwise circulated without the publisher's prior consent in any form or binding or cover other than that in which it is published and without a similar condition including this condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.triestepublishing.com

GUILLAUME APOLLINAIRE & PERIKLS PETRAKOPOULOS

**HENDEKA CHILIADES
VERGES =, HOI
ERTES HENOS OSPONTAR:
MYTHISTORMA**

Guillaume
APOLLINAIRE

“Ενδεκα χιλιάδες

βέργες

ἢ

οἱ ἔρωτες ἐνὸς Ὀσποντάρ

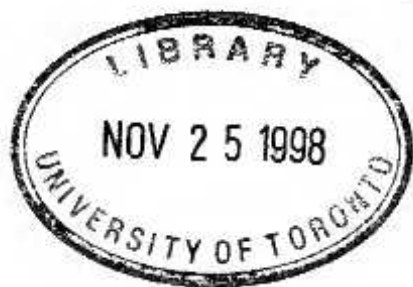
Μυθιστόρημα

μεταφρασμένο ἀπὸ τὸν ἐκδότη

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΠΕΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ - ΕΠΤΑΝΗΣΟΥ 30 - ΤΗΛ. 882 6336 - 882 0845

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΑ ΕΚΔΟΤΗ

Ἡ μαμά μου εἶναι π...

Ὁ Ἀπολλιναῖρ εἶναι νόθος. Κι' ὄντας νόθος, εἶναι λεύτερος, θὰ ἔλεγα διαστικά. Δὲν τὸ λέω ὅμως διαστικά, γιατί οἱ ἄνθρωποι εἶναι συνηθισμένοι στίς ἐξηγήσεις καί στίς πιπίλες.

Στὸ Βατικανό, ὅπου συμβαίνουνε πολλὰ θαύματα, μιά φορά κι' ἕναν καιρὸ — ἀπὸ μυστήριον— γεννήθηκε ἀπὸ τὴν κόρη ἑνὸς Πολωνοῦ καμαριέρη τοῦ Πάπα, ὁ Ἀπολλιναῖρ. Τώρα, τὸ ἂν ὁ μπαμπάς του, ἦταν ναυτικός ὅπως λένε μερικοὶ ἢ καρδινάλιος ὅπως ἄλλοι ἰσχυρίζονται ἢ ἀκόμη κι' ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ, αὐτὸ ἐλάχιστα ἐνδιαφέρει κι' ἀκόμα πολὺ δυσκολότερα ἀποδεικνύεται, ἀφοῦ δὲν κάναμε ἐνδοσπερματοσκόπηση (ἂν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχει τέτοιο πρᾶγμα) τῆς κυρίας Κοστροβίτσκι, γιὰ νὰ ξέρουμε.

Και είπα τή μεγάλη κουθέντα στήν ἀρχή. Νόθος, λεύτερος...

“Οση σημασία κι’ ἄν θέλουμε νά δώσουμε στήν κληρονομικότητα —κληρονομικά μήπως δέν στηρίζεται τὸ σύστημα;— δέν μπορούμε νά ποῦμε ὅτι ὁ Ἀπολλιναίρ πῆρε τὴν «ποιητική φλέβα» —ἢ τὴν ποιητικὴ φλεβίτιδα— ἀπὸ τὸν μπαμπά του —ἐκτὸς ἀπ’ τὴν περίπτωση τοῦ ἀρχάγγελου θέβαια— κι’ ἐπειδὴ ἡ γυναίκα εἶναι κατώτερο ὄν —κατὰ τὸ σύστημα πάντοτε— οὔτε στήν μαμά του μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ ἡ μετέπειτα ποιητικὴ ἐξέλιξη τοῦ «θαυματοουργά» γεννημένου αὐτοῦ μωροῦ.

Ἀναγκαστικά λοιπόν, θὰ παραδεχτοῦμε τὴν ποίηση σὰν μιὰ φυγὴ ἀπὸ ἓνα κόσμο, ποῦ δέν τὸν κάνει κέφι ἐπειδὴ ἡ μαμά του... κι’ ὁ μπαμπάς του... κ.τ.λ. Κάπου ἐκεῖ γύρω καὶ πάρα πέρα ἀπὸ ἐκεῖ. Γιατὶ ἄν ὄντως ἀρχίζει σὰν φυγὴ ἡ ποιητικὴ, διηγηματογραφικὴ, ἀρθρογραφικὴ καὶ τεχνοκριτικὴ δουλειά του, ἐξελίσσεται, ὠριμάζοντας, σὲ στάση ἀπέναντι στὴ ζωὴ, σὲ γραμμὴ παρακολούθησής της, σὲ ὀπτικὴ γωνιά, σ’ ἓνα παθιασμένο ὀλόπικρο μοιρολόι καὶ σὲ μιὰ εἰρωνικὴ, σαρκαστικὴ διάθεση ἀπέναντι στοὺς «συνανθρώπους» του. Νὰ μοῦ τὴν θυμᾶστε αὐτὴ τὴν σαρκαστικὴ διάθεση, αὐτὸ τὸ χοντρὸ γέλιο ποῦ

δγαίνει απ' τὸ γραφτό του, γιατί εἰδικά τὸ βιβλίο πού ἔχετε ἐτούτη τὴ στιγμή στὰ χέρια σας δικαιώνει —κραυγάζει τὴν περίπτωση.

Θὰ τὰ ποῦμε ὅμως, παρακάτω γι' αὐτά...

Ἔλεγα, λοιπόν, λεύτερος! Ἔ, ναί! Ἄκουσε νὰ δεῖς.

Ὅταν ὅλη σου ἡ οἰκογένεια ἀποτελεῖται ἀπὸ ἕναν ἀδελφὸ —ἀγνώστου κι' αὐτουνοῦ μπαμπᾶ— καὶ μιᾶς μαμᾶς πού ὁ κόσμος τὴν λέει π..., δὲν σοῦ ἀπομένει πολὺς σεβασμὸς γιὰ τὸν θεσμὸ τῆς οἰκογένειας, οὔτε —προπάντων— γιὰ τὸν κόσμο. Ἄπὸ κεῖ καὶ πέρα τὰ ἄλλα ἔρχονται ἀπὸ μόνα τους. Στὸ σχολεῖο τὸν κοροϊδεύουν (ἐμένα ὁ μπαμπᾶς μου πλήρωσε ἐπίσημα γιὰ νά... τὴ μαμά μου. Ἔσένα, πλήρωσε μονάχα τὴ μαμά σου!), ἄρα, κανένας σεβασμὸς —ἀντίθετα μῖσος— γιὰ τὸ σχολεῖο —τὴ μινιατούρα αὐτὴ τῆς κοινωνίας. Ὑστερα ἔρχεται ἡ πατρίδα. Ἡ μητέρα του, Πολωνέζα, αὐτὸς γεννημένος στὴ Ρώμη, μεγαλωμένος στὸ Μονακό, στὴν Ἰταλία, στὸ Βέλγιο καὶ τελικά στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ πιάσει τὴν πρώτη του τῆς προκοπῆς δουλειὰ στὴ Γερμανία —ἀπὸ τότες ἐργατομάννα αὐτὴ ἡ χώρα— ὁ Ἀπολλιναιρ εἶναι σκέτη ληξιαρχικὴ ἀνορθογραφία. Ἡ περίπτωσή του, θὰ μπο-

ροῦσε νὰ κάνει ν' ἀνατριχιάσουν στρατιῆς ἀπὸ ὑπαλλήλους τῆς ὑπηρεσίας ἰθαγένειας. Ἄ-τόπιος γραφειοκρατικὸς πονοκέφαλος. Ποιά πατρίδα λοιπὸν καὶ πράσινα ἄλογα;

Καὶ λέγοντας λεύτερος, στὴν ἀρχή, ἐν-νοοῦσα ἀκριβῶς αὐτό. Ὅτι ἓνας πιτσιρικός πού, κι' ὄλας μὲ τὸ μπάσιμό του στὴ ζωὴ, ἔχει ξεπεράσει —ἄθελά του ὁμολογουμένως— τὶς ἔννοιες πατρίδα, οἰκογένεια κλπ., δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι συνειδησιακὰ ἐλεύθερος.

Καὶ πράγματι, εἶναι ἐλεύθερος!

Βέβαια, καλὸ θὰ ἦταν, ἢ συνειδησιακὴ του αὐτὴ λευτεριά, νὰ ἦταν λαχανίδα γιὰ νὰ μπορέσει νὰ τὴν φάει, ὅταν ἀργότερα —τοῦ πολέμου εὐλογοῦντος— ἀναγκάστηκε νὰ καταταγεῖ στὸν Γαλλικὸ στρατὸ σ υ ν ε ι δ η τ ἄ, γιὰ νὰ ἐπιζήσει. Γιατὶ ἡ λευτεριά, κι' ἰ-διαίτερα ἡ συνειδησιακὴ, μόνο φαῖ δὲ φέρνει, ἐνῶ ἀντίθετα, σέρνει ταιλαιπωρίες, πείνα καὶ ἀφραγκία πίσω τῆς καὶ προπαντὸς μιὰν ἄπλετη πικρία τοῦ ποιητῆ γιὰ τὸ ἄτομό του, ὅπου τὸν πιάνει τὸ κλάμα, καμμιά φορὰ τὰ δράδουα καὶ βλέπει ὅτι ἔχει κι' αὐτὸς δυὸ χέρια καὶ δυὸ ποδάρια κι' ὅμως θρίσκειται ἔξω

ἀπ' τὰ κλισέ. Καί ξαφνικά, πετάγεται ἐπάνω καί φωνάζει: «Κάτω τὰ κλισέ!».

Ὅμως, μετὰ ἀπὸ δυὸ λεπτά, συνέρχεται, κι' εὐχαριστημένος ποὺ δὲν τὸν ἄκουσε κανένας χωροφύλακας, τρέχει νὰ πιάσει δουλειὰ στὴν ὑπηρεσία τῆς λογοκρισίας —ποὺ καί κεῖ ἀκόμα τὸν ὀδήγησε, αὐτὸν τὸν σουρρεαλιστὴ, αὐτὸν τὸν λεύτερο, αὐτὸν τὸν ἀναρχικό, ἢ ψωμοζητουλιάνικη «καλλιτεχνική» πορεία του, πρὸς τὸ Πάνθεον τῶν Ἀρίστων τῆς Πνευματοποιητικῆς Δημιουργίας, λαλά, λαλά, ὀλέ!

Δὲν ἦταν μονάχα λογοκριτὴς ὁ ἄνθρωπος. Ἐκανε λογιῶν λογιῶν δουλειές. Ἄρχισε ἀπὸ «μικρὸς» σὲ κάποιο γραφεῖο, καί συνέχισε σὰν γαλλόφωνος δοῦλος —συγγνώμην, ἀκόλουθος— στὸ μέγαρο κάποιας Γερμανίδας κόμησας, γιὰ νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ τεχνοκριτικό καί νὰ κάνει τότε τὸ μεγάλο του πάντρεμα μὲ τὸν σουρρεαλισμὸ καί τοὺς μεγάλους σουρρεαλιστὲς ζωγράφους, σὰν τὸν Πικάσσο καί τὸν Ματίς.

Ὅστε, καί πρὶν ἄλλωστε, καί μετὰ, μὰ προπάντων τότες, ἔβγαλε λογοτεχνικά, ποιητικά, καλλιτεχνικά, τεχνοκριτικά, δημιουργικά, σουρρεαλιστικά περιοδικὰ ποὺ ὅλο ἀνοῖγαν κι' ὅλο —μετὰ ἀπὸ μερικὰ τεύχη—